

centius, S. Ambrosius, S. Hieronymus, atque alii, quos enumerat Blascus de Coll. canon. Isidor. Mercator. cap. 8 num. 2 pag. 77. Vide etiam eundem Blascum loco indicato not. 6, et cap. 10 num. 2 not. 1 pag. 120, qui solide, verere defendit Innocentium III, qui hoc spirituale vinculum fortius, quam carnale esse dixit.

(6) Cap. 6 §. Cum vero de Elect.

SECTIO II.

DE PRESBYTERORUM, ET ALIORUM CLERICORUM ORDINATIONE.

5. RITUS IN PRESBYTERORUM, ALIORUMQUE CLERICORUM ORDINATIONE OBSERVANDI.—6. TEMPUS, ET LOCUS ORDINUM CONFERENDORUM.—7. NEMO PER SALTUM PROMOVENDUS.—8. ORDINUM INTERSTITIA.—9. ORDINANDI TITULUS.—10. ET EXAMEN.—11. EPISCOPUS ALIENUM SUBDITUM ORDINARE PROHIBETUR SINE LITERIS DIMISSORIIS PROPRII EPISCOPI.—12. PENA EPISCOPI ORDINANTIS, ET CLERICI ORDINATI SINE HIS DIMISSORIIS.—13 ET 14. QUI EPISCOPUS ORDINES CONFERRE DEBEAT.—15. ETAS ORDINANDORUM.

5.

Plures etiam cæremonias adhibet Ecclesia in Presbyterorum ordinatione. Præcipuæ sunt ordinandis manus imponere, preces super eos recitare, divinum Spiritum invocare, illorum manus oleo cathecumenorum inungere, vasa demum tradere pro sacrificio. Diaconis quoque, dum ordinantur, manus imponit Episcopus (1) funduntur preces, Evangeliorum libri traduntur. In ordinatione Subdiaconorum, Acolytorum, ceterorumque clericorum traduntur instrumenta, quæ ordinis cujusque sunt propria (2), missisque precibus eorum ordinationis perficitur (3).

(1) Diaconis tamen solus Episcopus manus imponit, uti habetur in Pontificali Romano tit. 2. §. 8 pag. 115 tom. 1 ed. Catalani, Presbyteris Episcopus una cum adstantibus Sacerdotibus; uti ipsum habet Pontificale Romanum tit. 12 §. 6 pag. 129. Verum manuum impositio, quam alii Presbyteri faciunt, solemnitatis, non necessitatis est. Vide Catalanum in utrumque locum.

(2) Ita Subdiaconus accipit calicem vacuum, et patenam similiter vacuum, Acolytus cæroferarium cum cæreo, et urceolos vacuos, Lector librum epistolarum, Exorcista librum exorcismorum, Ostiarius claves, et funem campanarum. In Subdiaconatu, atque in minoribus Ordinibus nulla adhibetur manuum impositio, et plane mendosa est vulgata lectio in cap. 1 de Sacram. non iteran., ubi Innocentius III, etiam in Subdiaconatu manuum impositionem desiderare videtur. Jampridem enim observarunt viri eruditi, præsertim Antonius Augustinus, et Emmanuel Gonzalez in Not. ad d. cap. 1, loco Subdiaconatus legendum esse Diaconatum. Græci tamen manuum impositione Subdiaconos, et Lectores ordinant, uti habetur in VII. Concil.

Œcumenico can. 14 tom. 4 col. 496 coll. Harduini. Ritus hunc Græcorum à Latinorum ritu diversum in ordinatione Subdiaconorum, atque Lectorum, vid. in Euchologio Goarii p. 253 et 244 Paris. 1647, et 1647, et in codice Liturgie. Assemanii lib. 8 par. 2 pag. 54 et seq.

(3) Vid. Pontificale Roman. par. 1 tit. 4 et seq. pag. 74 et seq. tom. 1 ed. Cathalani Romæ 1753, Concil. Carthaginense IV apud Gratianum can. 16 et seq. dist. 25. Eugenium IV in decreto Conc. Florent. apud Labbæum tom. 18 col. 22. * V. quæ ad lib. 2, tit. 2, sect. 6 addemus.

6. Dignus ordinatione locus est Ecclesia cathedralis, illaque certis, stisque diebus fieri debet (1). Majores ordines die Sabbati in omnibus quatuor anni temporibus (2), ac Sabbato sancto, et Sabbato ante Dominicam Passionis (3) inter Missarum solemnias conferuntur. Qui extra statuta tempora sacros ordines suscepit, eorum muneribus fungi (4), et Episcopus, qui in illam legem peccavit, ordines conferre prohibetur (5). Minores autem ordines quolibet die festo de præcepto etiam extra missam, sed ante meridiem conferuntur (6); tonsura autem quocumque loco, hora, die.

(1) Conc. Tridentinum Sess. 25 cap. 8 de Reform. Cum ab ethnicis vexaretur Ecclesia, etiam in privatis ædibus ordinationes peragebantur. S. Cyprianus Ep. 45, 52, 68 pag. 59, 66, 112 ed. Rigaltii Paris. 1666. Sed post ea tempora constitutum est, ut publice in Ecclesia, atque inter Missarum solemnias fierent, et ideo primum catechumeni ejiciebantur. Conc. Laodicenum can. 5 apud Labbæum tom. 5 col. 1531 ed. Venet.

(N. S. Nemo est qui nesciat ordinationes Sacrorum Ministrorum fieri olim solitas palam, et in totius populi conspectu, ut sit ordinatio justa, et legitima, quæ omnium suffragio, et judicio fuerit examinata: Cypr. Ep. 68. Id ipsum innuit Theophilus in Commonit. Can. 6, quum adserit, ordinationes habitas in media Ecclesia, id est, adstante universo fidelium cœtu. Etenim christiano populo, cui noti magis sunt ordinandorum mores, jus inerat scrutinii, seu examinis, vi cujus repellere poterat, quos noverat indignos: Syn. Bracar. II Can. 5. Eandem disciplinam confirmavit Syn. Chalced., decernens Can. 6, neminem nisi manifeste in Ecclesia, aut in Martyrio ordinandum; et Leo P. Epist. ad Dioscor., quum ait, quod Sacerdotialis, vel Levitica ordinatio sub lege Divini officii substituitur.

Itaque per decem priora Ecclesiæ sæcula nullibi, nisi in maxima Sedis Episcopalis Ecclesia, ministrantibus clericis, plebeque præsentem, sacræ Ministrorum inaugurationes agebantur. At sæculo XI cœperunt Episcopi privatas ordinationes peragere, ut observat S. Antoninus in Summa Part. 3 Tit. 14 Cap. 16 §. 17, videlicet, moribus inductum esse, ut Episcopi possent, in qua maluerint Ecclesia, ordinationes celebrare.

Verum Tridentina Synodus, veterem intendens restituere ordinandi morem, decrevit Sess. 25 Ref. cap. 8, ut sacræ ordinationes in Cathedrali Ecclesia, vocalis, præsentibusque ad id Ecclesiæ Canonicis, publice celebrentur; si autem in alio Diœcesis loco, præsentem Clero loci, dignior quantum fieri poterit Ecclesia adeatur. Id quod constituit dein S. Carolus Borrom. in Concil. Mediolanen. IV, et confirmavit Innocentius XIII in præf.

Constit. Apostolici Ministerii §. 17. Æquum est ergo, ut Episcopi publicas celebrent ordinationes in Cathedrali Ecclesia, atque intra Missarum sollempnia, ministrantibus Canonicis. Videsis Hallierum *de Sacr. Election. Sect. 4 Cap. 2 art. 1 §. 5*. Hæc de sacrorum ordinum inaugurationibus intelligas necesse est; inferiores enim constat collatos nonnumquam fuisse privatim, nec ipso excepto Subdiaconatu: Hallier. *ubi supra*.)

(2) Apostolos orantes, et jejunantes manus imposuisse, scriptum est in Act. 13. 3. Apostolorum exemplo, Ecclesia jejunia instituit quatuor temporum, ut populus per hæc pœnitentiæ opera bonos Ecclesia ministros à Deo impetrare possit. Hinc S. Carolus Borromeus in suo Concilio Provinc. II *tit. 1 decret. 21* jussit, *ut dominico die, qui stala quatuor temporum jejunia, quibus ordinis sacramentum administratur, antecedit, Parochi in sua unusquisque eorum Parochiali Ecclesia supplicationes, litaniasque pie, ac religiose vel intus habeat, vel prosequente fidelium multitudine foris Ecclesiam, sicut moris, obeat; ut Dei, Sanctorumque ope implorata, tum Episcopus in eorum delectu, quibus ordines conferet, Spiritus S. lumine illustretur, tum illi, quibus conferuntur, in vitæ sanctitate, doctrina, religiosisque virtutibus proficiant*. Idemque habetur in Concil. Mediolanensi IV. *tit. Quæ pertinet ad Sacram. ordin.* Hinc putarunt aliqui, jejunia quatuor temporum primum à S. Carolo in Ecclesia Mediolanensi fuisse instituta; sed eos late refellit Justus Fontaninus *Dissert. de Coron. ferrea Longob. cap. 8 n. 5 pag. 69 et 70*. Porro in Ecclesia Romana quinto saltem sæculo generatim obtinuisse jejunium quatuor temporum, ostendunt sermones S. Leonis, præsertim sermo 86 *et seq. de Jejun. septimi mensis col. 340 sermo 12, 13, 19 et 20 de Jejun. 10 mensis col. 59, 45, 59, 62 tom. 1 ed. Ballerin. Venet. 1753*. Alia bene multa S. Leonis testimonia refert Card. Cozza *de Jejun. par. 2 art. 9 num. 7 pag. 104 et seq.* In jejunii mensibus, Junio videlicet, Septembri, Decembri, eadem erat omnium Ecclesiarum ratio, et consuetudo; sed dissimilis erat disciplina in hebdomada designanda, uti post Sirmondum *ad Ep. 23 lib. 3 Goffrid. Vindocin. in Bibl. PP. t. 21 p. 105 ed. Lugd. observat. Card. Bona Rer. liturg. l. 2. c. 16 §. 4 tom. 3 pag. 343*. Solemnis erat denunciandi jejunii formula; aliam habet Card. Bona *loc. cit.* et aliam Muratorius *in Liturg. Rom. vet. tom. 1 col. 605*.

(5) Quovis die Apostolos ordinationem absolvisse, putat Hallier *de Sacr. elect. et ord. tit. de Tempor. sacr. ordin. art. 2 n. 6*. Quidam vero sunt, qui olim à Romanis Pontificibus tantum mense Decembri exactas ordinationes putant; sed eos refellunt Pagius *in Breviar. gest. Pontif. Roman. to. 1 in vit. S. Simplic.*; Hallier *loc. cit. par. 2 sect. 7 art. 2 cap. 4 §. 3 num. 6*. Porro S. Leo M. apud Gratianum *can. 4 et 5 dist. 75* tradit dissertissime, vetustam esse, atque à Patribus acceptam consuetudinem, quod ordinationes non *passim diebus omnibus* expediantur, sed *die dominicæ Resurrectionis* (qualis olim dicebatur quilibet dies Dominicus), cui *à vespera Sabbati initium constat adscribi*. Primus Gelasius I. apud Gratianum *can. ult. dist. 75* constituit, ut ordinationes fierent *jejunio mensis quarti* (hoc est Junii, quoniam olim Christiani, exemplo Romanorum, à mense Martio annum inchoabant) *septimi*, hoc est, *Septembris*, *decimi*, hoc est, *Decembris*, et *quadragesimalis initii*, hoc est, *primæ hebdomadæ quadragesimæ*, ac *medianæ hebdomadæ*, idest, Sabbati ante Dominicam Passionis quintam Quadragesimæ, quæ mediana quoque Dominica dicitur, quia in ejusdem lectionibus commemoratur luna quartadecima, et quintadecima, quæ sunt mediæ periodi lunaris. Quamquam vero in hac epistola nulla sit

mentio Sabbati Sancti, tamen eo quoque die à Gelasio permissas Presbyterorum, et Diaconorum ordinationes, putat Christianus Lupus *in cal. Schol. ad decret. 3. S. Leonis IX. in respons. ad 2 quest. tom. 4 pag. 299 ed. Venet.* Sed clarius deinde Alexander III. ordinationis tempora constituit in *cap. 3 de Tempor. ordin.*, eum inquit quod ad Subdiaconatum, et ceteros majores ordines, *nisi quatuor temporibus, aut Sabbato sancto, vel in Sabbato ante Dominicam de Passione nulli Episcoporum, præterquam Romano Pontifici, licet aliquos ordinare*.

(N. S. Horam quod spectat, antiquitus vespere Sabbatum sequente ordinatione inchoabatur, continuato jejunio, quod ex Apostolorum emanare doctrina censet Leo P. *Epist. ad Diosc. Alexand. Cap. 1*, eo quod illi jejunantes, et orantes Paulum, et Barnabam ordinarerint: *Act. 13 v. 3*, et ad diei Dominicæ mane protrahebatur, et quidem ut ordinatus vel consecratus, vel certe sacram Eucharistiam participare posset: Theodoret. *Histor. Relig. cap. 15*, Epiphani. *Epist. ad Joan. Hierosolymit.* Ne autem jejunii continuatio ad matutinas usque diei Dominicæ horas ordinantes, et ordinandos defatigaret, ordinationes ipsius Sabbati vespere adfixæ sunt. Demum sequentis temporibus, ad tertiam diei Dominicæ horam consecrationes Episcoporum, et generales ordinationes clericorum ad matutinas Sabbati horas translatae sunt.

Illud hic juvat animadvertere, Græcos antiquum adhuc morem servare: scilicet, ut nullum ordinationibus præstitutum habeant diem: id quod ipsi Summi Pontifices Cælestinus III, et Innocentius III agnovere: *Cap. 9, et 11 de Temporib. Ordinat.* Verum in Quadragesima solis Sabbatis, Dominicis, et Anuntiationis B. V. Mariæ festo Presbyteratum, et Diaconatum conferunt. Etenim æque ac Latini in pleno sacrificio ordinationes celebrant. Porro in aliis Quadragesimæ diebus, in quibus jejunium exacte custodiunt, præsanctificata tantum participant.)

(4) *Cap. 2 et cap. 8 de Tempor. ordinat.* Potest tamen Episcopus ordinatum ab ea pœna post actam pœnitentiam liberare, uti in *cap. 16 eod. tit. sancitum est à Gregorio IX. c. emmendata ea in re Decretali, quæ est in cit. cap. 8*, per quam hæc clerici restitutio Sedi Apostolicæ fuerant reservata. Ex quamvis Sixtus V *Constit. Sanctum et salutare 149 pag. 40 tom. 5 par. 1 Bullarii*, eam rem similiter Sedi Apostolicæ reservasset, tamen huic Constitutioni derogavit recentior Constitutio *Romanum Pontificem 121. Clementis VIII. pag. 97 tom. 5 part. 2 Bullarii*.

(5) *Cap. de Tempor. ordinat.* Quemadmodum autem Summus Pontifex extra tempora à Jure constituta sacros ordines conferre potest, ita Episcopis conferendi tribuit facultatem, quod præstat literis Apostolicis *in forma Brevis*, quas vulgo *extra tempora* appellamus. Quæ facultas conceditur justis de causis, quas numerat Congregatio particularis habita, Innocentio XII. Pontifice, apud Rigantium *ad Regul. 24 Cancellar. §. 1 num. 44 tom. 2*.

Ex Brevi Pont. Clementis XIII, 18 Dec. 1766 (*leg. 4 tit. 4 lib. 2 Novis. inq. ult.*) §. 9. Apost. in Hisp. Nuntio facultas conceditur *ut arctatis ad ordines recipiendos beneficiatis, eos extra tempora conferri permittat.*

(6) *Cap. 3 de Tempor. Ordinat.* Quæ Decretalis non ita est intelligenda, ut Episcopus eadem die uni clerico plures minores ordines conferat, nullis servatis interstitiis, quæ etiam in minoribus ordinibus servari jubet Synodus Tridentina *c. 11 sess. 25 de Reform.*, nisi aliud Episcopo magis expedire videatur. Nam ea non ad unum pertinet clericum, sed ad plures, qui ordines erant suscepturi, atque id sibi voluit Pontifex, ut plures quidem minores

eadem die, sed uni clerico unus, alteri alter recte tribueretur. Non igitur, ut quidam putant, huic Decretali ea in re à Tridentina Synodo derogatum est.

7. Gradatim præterea conferendi sunt ordines: et qui ad majorem ordinem, neglectis mediis, adscendit, quem *per saltum promotum* dicimus (1), is, si dolo careat, tamdiu suscepti ordinis munus exercere prohibebitur, quamdiu labatur tempus necessarium ad ordinem, quem omisit; et si non ministraverit, poterit cum eo Episcopus, ut inquit Synodus Tridentina (2), *ex legitima causa dispensare*.

(1) Vox hæc *per saltum promotus*, quæ habetur etiam in titulo Decretalium *de clerico per saltum promotus*, est sane vetus apud Ecclesiasticos Scriptores, extatque in decretis Siricii *cap. 13* apud Pithæum *Codex canon. Eccles. Rom. pag. 190 Paris. 1687*. Elegantius Alexander II. in *can. 1 dist. 52 præposterum cursum* vocat, hoc est inversum cursum, atque ordinem ab antiquis canonibus constitutum, quem progressum vocat Concilium Sardicense *can. 10 t. 2 col. 665 collect. Labbæi*; cui consonat Braconense II, *cap. 20*, alias *can. 57*. Mandat autem Alexander Constantiensi Episcopo, ut eum, qui omisso ordine Subdiaconatus *negligentia potius, quam superbia*, Diaconatum, Presbyteratumque suscepit, ab officio sacerdotali prohibeat, *donec proximo quatuor temporum jejunitio Subdiaconatus ministerium sibi rite imponas, et sic deinceps, ad majora officia eum redire concedas*. Hæc recentior disciplina ab antiqua distat, quod nunc nullus ex inferioribus ordinibus omitti potest, antequam superiores accipiantur; sed olim minor aliquis ordo impune omittebatur, si qui satis probatus esset, adeo ut superiori ordine dignus videretur, ut ostendit Morinus *de S. Ordin. par. 5 exerc. 11 cap. 2 et 3*.

(N. S. Quanam ætate constans, et communis hæc disciplina invaluerit, obscurum est: at verosimilius sæculo XI; Contendit Pagius, *Breviar. Hist. chron. in Sabiniano*, Gregorium VII primum fuisse, qui ex Diacono in Pontificem electus, prius in Presbyterum ordinatus sit, et altera die Pontifex consecratus; quum superioribus sæculis tum qui ex Diaconis, tum qui ex Presbyteris in R. Pontifices eligerentur, non nisi una, solaque Episcopali benedictione consecrari consueverint, ut pluribus idem Auctor id probare conatur.)

(2) *Sess. 23 cap. 15 de Reform.* Quod tamen ita est intelligendum, ut Episcopus post susceptum ordinem, quem omisit, facultatem tribuat ministrandi in ordine per saltum suscepto, non ut ordinatus, antequam inferiorem ordinem omissem suscipiat, ad superiorem evehatur. Confer etiam Clementis VIII. *cit. Const. Romanum Pontificem*, qua Episcopis restituta est facultas ea in re dispensandi, quam uni Sedi Apostolicæ reservaverat Sixtus V. *cit. Const. Sanctum et salutare*.

Qui tamen absque prima Tonsura minores ordines recepit, suspensioni, de qua hic agitur, minime subjacet; cum tonsura, saltem in odiosis, *ordinis* nomine non comprehendatur.

8. Sed et certa intervalla temporum, quæ *interstilia* vocan-

tur, inter unum, atque alterum ordinem debent intercedere, eaque non tantum in majoribus, sed etiam in minoribus ordinibus servanda sunt. Vetus in Ecclesia est lex interstitiorum (1); et licet olim aliqui interdum minores ordines impune omittentur (2), nunquam tamen recte quis poterat, nullo interjecto spatio, pluribus ordinibus initiari (3). Hodie minorum ordinum interstitia Episcopi arbitrio permessa sunt (4), quod arbitrium tam late patere non debet, ut sine justa causa nulla adhibeantur. Quod attinet ad interstitia majorum ordinum, saltem unius anni spatium inter unum, atque alterum ordinem debet intercedere, nisi aliud Episcopo videatur ob Ecclesiæ utilitatem, ac necessitatem (5).

(1) Confictam esse epistolam Caji Pontificis apud Gratianum *can. 1 dist. 77*, jam pridem animadverterunt viri eruditi; sed tamen interstitiorum mentio est apud Siricium, ac Zosimum *d. dist. 77 can. 2 et 3*, in Concilio Sardicensi *can. 10 col. 666 tom. 2 collect. Labbæi ed. Venet.* in VIII. Synodo œcumenica *can. 5* apud eundem Labbæum *to. 10 col. 655*, et in Capitular. Regum Francor. *lib. 7 cap. 42* apud Baluzium *tom. 1 pag. 695 ed. Venet. an. 1772*. Antiquam vero de interstitiorum tempore Ecclesiæ disciplinam explicat diligenter Thomassinus *Vet. ac nov. Eccles. disciplin. part. 1 lib. 2 c. 55 et 56*, Hallier *de Sac. elect. et ordinat. tit. de Tempor. sacr. ordinat. sec. 7 cap. 2 art. 7*, Juenin *de Sacram. Dissert. 3 quæst. 8 cap. 5 de Sacram. ordin. in comun.*

(2) De *interstiliis* vid. Syn. Barcinonens. an. 599. *can. 5*.

(3) Vide S. Thomam in *Suppl. quæst. 35 art. 5 num. 50*, Juenin *de Sacram. loc. cit. cap. 4* Morinum *de Sac. Ordin. par. 5 exerc. 11 cap. 2*.

(4) Vide Thomassinum *Vet. ac nov. Eccles. disciplin. par. 1 lib. 2 cap. 35*.

(5) Concilium Tridentinum *Sess. 23 cap. 11 de Reform.* satis perspicue declaravit, etiam in minoribus ordinibus interstitia esse servanda, cum eos conferri jussit *per temporum interstitia*; verum nullum certum eorum tempus definiit, remque totam Episcopi arbitrio permisit.

(6) Conc. Trident. *Sess. 23 cap. 11, 15, 14 de Reform.* Haud tamen Episcopo licet plures uno die majores ordines conferre. Ceterum hic interstitiorum annus, qui inter unum, atque alterum majorem ordinem debet intercedere, est annus ecclesiasticus, ideoque ordinatus Diaconus in quatuor temporibus Quadragesimæ recte ordinatur Sacerdos in quatuor temporibus Quadragesimæ anni consequentis, licet Pascha celerius advenerit, uti secundum sententiam Sac. Congregationis Concilii, monet Fagnanus in *Cap. Literas num. 2 de Tempor. ordinat. et in Cap. Ad nostram num. 18 vers. et confirmatur de Regular.*

9. Ne autem clericus, cum dedecore sui ordinis, aut stipem quærere, aut sordidum aliquod munus exercere cogatur, nemo sacris est initiandus ordinibus, exceptis Regularibus (1), nisi beneficium (2) habeat, aut pensionem, aut patrimonium (3),

quod suppeditet ad cultum, et ad victum, quodque nullis sub-
jici oneribus, neque alienari potest, nisi clericus aliunde ha-
beat, quod suppetat ad decentem ejus tuitionem (4). Qui decep-
to Episcopo falsum obtulit, aut simulatum patrimonium, sus-
penditur à susceptis ordinibus, donec illud integrum, atque le-
gitimum obtineat (5); et Episcopus, qui sciens prudens clericum
sine beneficio, aut patrimonio ordinavit, cogitur ei præstare ne-
cessaria ad vitam honeste transigendam, donec aptum, atque
conveniens beneficium consequatur (6).

(1) Regulares paupertatis titulo ordinari compertum est; verum eos,
qui professionem non emisissent, vel exire, aut dimitti à claustris possunt,
titulo hoc paupertatis ordinari vetuit S. Pius V in *Const. Romanus Pontifex*
102 tom. 4 par. 5 pag. 46.

(2) *Nullum absolute ordinari*, inquit Concilium Chalcedonense *can. 6*
apud Labbæum tom. 4 col. 1633 ed. Venet. nec *Presbyterum, nec Diaconum,*
nec omnino aliquem eorum, qui sunt in ordine ecclesiastico, nisi
specialiter in Ecclesia civitatis, vel pagi, vel martyrio, vel monasterio
is, qui ordinatur designetur. Eos autem, qui absolute ordinantur, decrevit
S. Synodus irritam, ac invalidam habere ejusmodi manuum impositionem,
et nusquam exercere, ac operari posse ad ejus, qui ordinavit, injuriam.
Eadem habet Concilium Francofordiense *can. 23 col. 105 eod. loco.* Aliquem
absolute ordinare idem erat atque *ordinare sine titulo*, hoc est nulla desig-
nata Ecclesia, cui perpetuo addictus esse, ac servire deberet. Nam *titulus*
eamdem ac Ecclesia significationem habebat. Baronius *adan. 412 num. 5 tom.*
2 pag. 68 ed. Lucæ. an. 1758 hujus nominis rationem affert hujusmodi. Quem-
admodum, inquit, Fiscus imposito titulo, hoc est velis quibusdam, in
quibus Imperatoris imago, aut nomen inscripta, inscriptumque erat, rem
sibi addicebat, ita Christiani crucis imagine, aut Christi nomine Ecclesie
inscripto, locum aliquem divino cultui addictum significabant. Sed credibile
non est, Christianos ea tempestate, qua ethnici imperio potiebantur, signa
illa in suis Ecclesiis ante omnium oculos ponere voluisse; nisi forte dica-
mus, hæc signa tantum Christianis nota fuisse. Rectius Mabillonius *Comment.*
in ordin. Roman. cap. 3, et Bertius *Hist. Eccles. 2 sæc. tom. 2 dissert. 1*
num. 5 pag. 40 ed. Bassani 1769, titulos fuisse observant loca Deo conse-
crata, quæ sacerdotes, et ministros sibi addictos habebant. Nam et lapis
erectus, et Deo consecratus à Jacob in Bethel, Titulus dicitur *Genes. c. 28*
v. 18 et 22, atque aræ similiter, et delubra idolorum *Levit. cap. 26 v. 1,*
et numer. cap. 55 v. 52. Tituli appellantur. Pauca hæc de Titulis dicenda
putavi; nunc ad rem redeo. Omnes igitur clerici in ordinatione certæ ad-
scribebantur Ecclesie, quam deserere non poterant, nisi ab Episcopo dimissi
fuissent, quo spectabant veteres *litteræ dimissoriæ.* Quare clericos, qui
sine Episcopi venia à suis Ecclesiis discesserant, ad eas redire cogunt, et
pœnis etiam coercent S. Leo M. *Ep. 1 cap. 5 col. 590 tom. 1 opp. ed. Balle-*
rin. Venet. 1753, S. Gregorius M. *lib. 9 Ep. 65 col. 981 tom. 2 ed. Mau-*
rin. Paris. 1705, Concilium Arelatense *Can. 21 col. 1455 tom. 1,* et Fran-
cofordiense *Can. 27 ejusd. Collect. Labbæi.* Quod idem sancitum est *Novel.*
5 cap. 2, et in Capitularibus Regum Francorum *apud Baluzium tom. 1 Ca-*
pitul. 1 an. 789, cap. 24 col. 163, Capitul. an. 794 c. 26 col. 193, Capi-

itul. 1 incerti an. cap. 11 col. 351 Capitul. Caroli M. lib. 1 cap. 3 col. 475
ed. Venet. an. 1772. Ordinatorum titulos populo nunciabat Archidiaconus
ea formula, quam describunt Romani Correctores in *Can. 1 dist. 70.* Ab
Ecclesie titulo non procul aberat titulus Monasterii. Quidam enim ordina-
bantur, ut sacra conficerent in sacellis Monasteriorum, et ii quidem his sa-
cellis erant addicti, ut ceteri clerici Ecclesiis suis. Non desunt tamen exem-
pla quorundam, quorum insignis pietas, atque doctrina, propter quam Ec-
clesie universæ utiles videbantur, ab Episcopis impetrare potuit, ut in or-
dinatione nulli certæ Ecclesie adscriberentur. Ita Paulinus *Ep. 6 p. 7, ed.*
Veron. 1756 de ordinatione, qua insignitus est à Lampio Barcinonensi, ha-
bet hæc: *Ea conditione in Barcinonensi Ecclesia consecrari adductus sum,*
ut ipsi Ecclesie non alligarer; in sacerdotium tantum Domini, non etiam
in locum Ecclesie dedicatus. (Verum non admodum probata fuit Siricio P. id
genus ordinatio; nunquam enim adduci potuit, ut Paullinum, qui Romam vene-
rat, in communionem reciperet, de quo acriter conqueritur: *Ep. 5, alias*
1, num. 14. N. S.) Eademque lege Hieronymus à Paullino Episcopo Antioche-
no ordinatus est. Erant tamen hæc exempla præter communem consuetudi-
nem, à qua se recte discedere Episcopi putabant posse, ut morem gererent
illis, quos Ecclesie universæ utiles fore prospiciebant. Verum ea disciplina,
per quam nemo ordinabatur, nisi certæ adscriberetur Ecclesie, cui perpetuo
addictus esse deberet, generatim obtinuit, eaque vigeat adhuc sæculo
XI, uti patet ex Concilio Placentino apud Gratianum *Can. 2 dist. 70,* et
Claramontano *Can. 15 apud Labbæum tom. 12 col. 851.* Eodem autem redi-
bat Ecclesie, ac Beneficii titulus; nam qui certæ adscribebatur Ecclesie,
ei de ipsius Ecclesie redditibus alimenta præstabantur; quæ præstationes be-
neficii loco erant. Nunc, ut recte animadvertit Benedictus XIV. *de Synod.*
dioces. lib. 11 cap. 2 num. 8 et seq. cum instituta sint beneficia simplicia,
quorum Rectores residentie onere non obstringuntur, cum item patrimonii
ordinationis titulum præbeant, non ea potest retineri generatim Chalcedo-
nensis Concilii lex, ut scilicet nullius ordinatio habeatur, nisi mancipetur
certæ alicujus Ecclesie ministerio, quod ipse deserere nusquam possit. Ve-
rum nunc etiam eo jure utimur, ut omnes clerici in ordinatione certæ Ec-
clesie adscribantur, quod quidem jus est constitutum à Concilio Tridentino
Sess. 25 cap. 16 de Reform. ab Innocentio XIII. *Constit. Apostolici minis-*
terii 54 §. 5 Bullar. Roman. ult. edit. tom. 11 pag. 259, à Benedicto XIII.
Constit. In supremo militantis 51 §. 2 loc. cit. pag. 380, et in *Concil.*
Roman. tit. 6 cap. 2 de Ætat. et qualit. præficiend. Atque hæc adscriptio
non ea quidem omnia efficit, quæ à Concilio Chalcedonensi, vetustisque cano-
nibus sancita erant, sed tamen clericus servire debet Ecclesie, cui in or-
dinatione adscriptus est, præsertim si ea Parochialis sit. Nam clericus sus-
ceptos ordines in ea debet exercere, tum suam Parochia operam præbere,
cum pueros rem christianam docet, cum sacris in Ecclesia muneribus fungit-
ur, cum ad ægrotos desert sanctissimum Eucharistie sacramentum. Omnis
clericus, qui non hæc sese præstitisse demonstraverit, non est ad superio-
res ordines traducendus.

(3) Patrimonii titulo occasionem dedisse videtur Alexander III. in *Cap. 4*
de Præben., cum Episcopum, qui clericum sine beneficio ordinaverat, libe-
rat à pœna eidem suppeditandi necessaria, donec ecclesiasticum beneficium
obtinuerit, quo sese alere honeste possit; *nisi forte talis, qui ordinatur,*
extiterit, qui de sua, vel paterna hereditate subsidium vite possit habere.
Si recte Alexandri mentem inspiciamus, non hic profecto ipse patrimonii ti-
tulum instituit, sed tantum proponit casum, quo Episcopus ab ea pœna libe-

retur. Verumtamen Canonistæ, hoc freti decreto Alexandri, indiscriminatim ordinari putarunt clericos vel beneficii, vel patrimonii titulo; sed Concilium Trident. *Sess. 21 cap. 2 de Reform.* statuit: *Ne quis clericus sæcularis ad sacros ordines promoveatur, nisi prius legitime constet, cum beneficium ecclesiasticum, quod sibi ad victum honeste sufficiat, pacifice possidere... Patrimonium vero, vel pensionem obtinentes ordinari posthac non possint, nisi illos, quos Episcopus judicaverit assumendos pro necessitate, vel commoditate ecclesiarum suarum.* Quibus ex verbis manifestum est, recte definitum à Sac. Congregatione Concilii, apud Fagnanum *in cap. 4 de Præben. num. 24*, ex sententia Synodi Tridentinæ beneficii titulum legitimum, atque ordinarium esse, titulum vero patrimonii, ac pensionis extraordinarium, ac veluti *ex dispensatione* admitti, cum nimirum Episcopus pro Ecclesiæ utilitate, aut necessitate aliquem ordinandum esse judicaverit.

(N. S.) Quis silentio prætereat, Gratianum 6 Chalcedon. Canonem suo inseruisse Decreto *in Can. 1 Distinct. 70*, et loco *Pagi* perperam possessionis legisse? Atque hinc factum, ut contra Canonis mentem, et illius ævi disciplinam, aliquem ad titulum possessionis, sive patrimonii ordinari posse, Glossa crediderit. Profecto hoc Chalced. Canone constituti ordinandorum tituli, si patrimonii excipias, qui ad finem usque sæculi XII, et XIII jam incunte non invaluit... Patrimonii, vel Pensionis titulus ideo inventus est, et à Syn. Trid. probatus, ne ob Beneficiorum raritatem necessario Ecclesiæ servitio Ministri deessent. Unde qui Patrimonii, vel Pensionis titulo ordinati sunt, non minus Ecclesiæ, cui tanquam necessarii adscripti sunt, adligati esse debent, quam Beneficarii. Syn. Prov. Tolet. an. 1582 Act. 5 Decret. 52 alias 55. *Ea vero deputatio, ut in Litteris Ordinum testimonialibus adscribatur, ut Visitatores à singulis ejus Ministerii rationem exigant. Quod si inconsulto Episcopo locum, cui adscripti sunt, deseruerint, eis, ex præscripto Tridentinæ Synodi, Sacrorum exercitium interdicitur.* Sed quia plerumque evenire solet, ut nonnulli se ipsos fallentes, non Deum, simulatis donationibus, cum tacito, vel expresso restituendi pacto, vel falsis etiam de industria conquisitis testibus, aliisque fraudibus conficta Patrimonia... ordinationis causa producunt; si quis post hac (ita in Decret. præced.) falsa, confictaque hujuscemodi Patrimonia, vel commodata Beneficia, ut ordinetur, attulerit, ab executione ordinum ipso facto, quoad Ordinario visum fuerit, suspensus existat, ac præterea arbitrariis pœnis severe mulctetur. Illæ Tridentinæ Sanctiones de adscribendis cuidam Ecclesiæ ordinandis firmatæ sunt, Bulla Apostolici Ministerii lanœ. XIII §. 5; et Concordato an. 1757 Art. 4, et 9, etiam ad ordines minores, primamque Clericalem Tonsuram extensæ sunt.)

Reg. decretum 30 April. 1852. adsentiente Apost. Nuntio latum, Prælatorum jus patrimonii titulo, juxta Trid. sanctionem, ordinandi, aperte agnovit. Eo tamen in casu exegit, ut annuus patrimonii redditus non minor sit centum ducatis (1,100 reales); ut ordinatus probet se in qualibet Universitate aut Seminario eccles. scient. incumbere, necnon ætatem aliasque à SS. canonibus præscriptas qualitates habere; denique ut quicumque tali titulo ordinetur, alicui paræciæ adscribatur, ut ibi sub proprio Presbytero deserviat, et quodlibet aliud officium, quod pro Eccles. necessitate aut utilitate Prælati ei defferat, adimplere teneatur.

(N. S. Pro Hisp.) Tridentini Decretum, quod ordinationem sine titulo vetat, Constit. Apostolici Ministerii, altera Benedicti XIII confirmata, renovatum est, et statutum ne quis nec ad ipsam clericalem tonsuram admittatur, nisi 1. cui mox conferendum sit Beneficium, aut qui studiorum causa in

via sit ad ordines suscipiendos: 2. Qui utilis, vel necessarius sit Ecclesiæ. 3. Qui alicui adscribatur Ecclesiæ.

Ad primum quod attinet, *Articulo 5* Concordati an. 1757 (*Leg. 4 tit. 12 lib. 1 Novis. Compil.*) constitutum est, ut nullus, quamvis idoneus, sacris initiatur Ordinibus, quin pacifice possideat Beneficium; idque congruum secundum taxam vel à Synodo, vel à consuetudine præfixam, quæ quidem augeri oporteret ab Episcopis, uti monuit Supremus Castellæ Senatus 12 Junii an. 1769: *Leg. 2 tit. 16 lib. 1 Novis. Compil.* Congruum utique Beneficium requiritur, quum Beneficia, quæ tertiam non superent congruæ partem, ad Legata pia reducenda sint; quæ vero sint citra congruam supprimenda sint ex ejusdem Constitut. §. 7, Regioque Decreto 5 Maii an. 1766: *Leg. præcit.* Præterea, constitutum est, quod nulli conferri possit Beneficium Ecclesiasticum, etiam minoribus initiato ordinibus, nisi qui ad quatuordecim ætatis annos advenit; quod jam prius decreverat Trident. *Sess. 25 Reform. cap. 6.* Taxa quoque patrimonii Clericalis in eodem Concordati articulo constituta est; scilicet, ut ejus redditus non sint ultra sexaginta scutorum Romanorum summam; et prohibita sunt etiam sub excommunicationis pœna, Nuntio Apostolico reservata, donationes, quæ patrimonii occasione fieri solebant: *Legg. 5 et 4 tit. 2 ejus. lib.* Insuper vetita est patrimonii renuntiatio ante obtentam aliunde congruam, et patrimonii administratio, quæ patrimonii donatori traditur, idque sub pœna Commissi: *leg. 2, laud. tit. 12.*

Quantum spectat ad secundum, Regio Decreto 6 Maii an. 1766 præscriptum est locorum Ordinariis, neminem sacro Presbyteratus ordine inaugurandum, cui non possit licentia pro fidelium Confessionibus audiendis conferri, ita ut ad animarum curam, simul ac oporteat, exercendam paratus sit: *leg. 8 tit. 8 lib. 1 ibid.*

Quoad tertium, Supremus Hispaniæ Senatus sæpius indixit Clericis, qui Matritum confluxerant, nec ulli adligati erant Ecclesiæ, ut ad proprias redirent; simulque Diocesanos ea de re admonuit: *eadem leg. 8; legg. tit. 15, repet. lib. 1.*

(4) Synodus Tridentina *loc. cit.* tantum in majoribus ordinibus titulum postulat beneficii, pensionis, aut patrimonii; sed in locis compluribus, sive lege, quam multi cum Glossa repetunt *ex cap. 2 de Præben.*, ubi ea in re nullum inter majores, minoresque ordines discrimen constituitur, sive consuetudine receptum est, ut etiam in minoribus ordinibus titulus requiratur. Confer. Giralduum *Expos. jur. Pontific. par. 1 lib. 3 tit. 5 sect. 360 t. 1 p. 250.*

(5) Cit. Constit. Romanus Pontifex S. Pii V.

(6) *Cap. Cum secundum de Præben.* Hæc autem pœna, per quam Episcopus clerico sine titulo ordinato alimenta præstare cogitur, eum tantum liberari, si ipse Clericus obtineat beneficium, non item si ex bonis patrimonialibus obtineat, nude vivere honeste possit, secundum jus novissimum Conc. Tridentini, ostendit Rigant. *ad Regul. 24 §. 5. n. 192.*

10. Utque ordo clericalis turpitudine omni careat, et idonea scientia sit præditus, necesse est inquirere in vitam, mores, scientiam singulorum (1), antequam ordines suscipiant; quod examen qui subterfugerit, prohibebitur obire munus ordinum susceptorum, si ordinandis se clam inseruerit, ut Episcopum deciperet (2). Quin etiam si quis sacris se miscuerit officiis, cum